

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΜΟΥΣΙΚΟΝ

ΕΝΑ ΤΕΧΝΑΣΜΑ ΤΟΥ MOZART

Ο μέγας μουσικός Μόζαρτ, διαν ήταν άσθμη μαθήτης τού έπιστης όνομαστου καλλιτέχνου Χάινδ, στοχημάτισε μάλιστα μέσα μαζί του ζι θά συνέθετε ένα μουσικό πομπά, το διοίο ο Χάινδ δὲν θά μπορούσε μέν κανένα τόπο νά τό έκτελέση στο πάνω, ενώ άντιθέτως δέ ίδιος θά τό έκτελοντας ενύκλιωτα. "Οποιος έχανε τό στοχήμα, θά προσφέρεται στόν άλλον ένα δεύτερο.

Ο Χάινδ δέχτηρε τήν πρότασι τού μαθητού του και ο Μόζαρτ πήγε μελάντι καὶ ζαρπά καὶ μέσα σε πέντε λεπτά συνέθεσε ένα μεγάλο μουσικό πομπά για πάνω, το διοίο έδουσε κατόπιν στό δάσκαλό του.

Ο Χάινδ τό πήρε καὶ γελάντως, γιά τήν άπλοιστότα εινά παθητού του, καθησε στό πάνω καὶ άρχισε νά τό πάζιν, πατάλητος για τήν εισόδιά του.

Άλλα σε λιγο έφτασε σ' ένα σημείο, στό διοίο στάθηκε μή μπορώντας νά προχωρήση παρασάπιο, γιατί, ενώ τά δύο του ζέρια έψητε νά γυναίκησην τό δύο μεσαρόντα πλήριτο τού πάνω, συγχρόνως συμπιεστώντας στό καρπί και ένα κεντρικό αντό, τό διοίο έπειτα νά γυναίκηση.

— Διάδομε, φώναξε ο Χάινδ. Τί είν αντό... πούνθαλες έδο, Μόζαρτ. Για νά έκτελέση κανείς αντί τή στοργή, πρέπει νάγη τρία γέρωνα...

Ο Μόζαρτ γέλιασε βλέποντας τήν άυηγανία τού δασκάλου του καὶ ξεπιάτη, χωρίς νά γάστη καρφό, πάθησε στό πάνω κι' άρχισε νά πάζιν τό μωσετολειμόνιον πομπά.

Όταν έκτεινε στό μέρος διαν ο δάσκαλός τού διάπλησε τήν άδινάνια του νά τό συνεχίση, αντός χαμηλώσεις τού κεφαλή του καὶ μέ τη μάτη του, ή όποια ήταν άρκετα μεγάλη, γυναίκησε ένα ιηγηρότατο αντό, κι' έτσι ορθίσιε τό στοχήμα.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

ΡΗΤΑ ΤΟΥ ΚΟΜΦΟΥΚΙΟΥ

— Γιά νά μπορέσῃ νά διορθώσῃ κανείς τήν έπιστημάτα του, πρέπει νά παρατηρήσῃ τής δικές του πυρητούσες καὶ δην τόν άλλον.

Ο άνθρωπος, κάθε φορά πάν κανένα κάτι, πρέπει νά φανταζεται ότι ιπάρχουν μετριστά τού έργα τίτα πού τόν καττάζουν καὶ δέκα ζέρια πού τόν έργον.

— Αν ένας καρδός ανθρωπος γινώσει στό δρόμο τό άρετής, νά του φερθήσει σάν νά μήν έχηι κάνει νένα καρδό.

— Όταν είσαι θυμούνεος άναντον ένος άνθρωπου, νά λάβης πρά πάντων ήν οφει σου τίς κατέξει συνετείς ποι μπορει νάγη ή έκδικηση σου.

— Όταν βρίσκεσταις μόνος, νά είσαι μετριόφρων. "Όταν πλησίασες τους άλλους, νά είσαι ελλιπονής.

— Όταν ένα πράγμα απέιρο έχεταις μετρός στά μάτια σου, μήν τό βιέτες. "Όταν προσβάλλεις τήν άποιη σου, ήν τό πάζιν σου, μήν τό άποιης. "Όταν έχεταις στά κεχεληνή σου, σώπαιες.

γιά μένα, κιρία.
ΑΝΔΡΕΑΣ. — Δέν θά πεθάνω, δέν τό θέλετε σείς. Νά, δέν πεστετε στό ποτάμι έστεις, δέν θά πέσω πι' έγα.

ΛΟΥΚΙΑ. — Ήταν, φωνέτα, μωφαίο νά συναντηθούμε στό κατώφλι του θανάτου.

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Δέν ήταν μωφαίο. Τήν είχε έτοιμασει ο Θεύς τήν συναντήση μας αντί. Δέν είναστε πειά ξένοι. Μάς ένωντει ο ίδιος πόνος καὶ πρέπει νά ξένουμε...

ΛΟΥΚΙΑ. — Ο ένας για τόν άλλον!

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Νά, 'Ο ένας γιά τόν άλλον. 'Έγω θά ζήσω γιά νά σας σώσω.

ΛΟΥΚΙΑ. — Κι' έγω θά ζήσω γιά νά μήν πεθάνετε έστεις.

(Χτυπούν έξαρα ή καμπάνες τών Χριστουγέννων).

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Ακούτε τής παιτάνες; 'Ο Χριστός γεννιέται άπόντας κι' έπεις θέλωμε νά πεθάνουμε. 'Ελάτε μαζί μοι νά γιορτάσουμε τήν Χριστουγέννων. Είμαι ένας φτωχός ξωγάφωρος. 'Άλλα... 'Έξαρα απομακρύνεταις. Πηγαίνει πορς τό ποτάμι. "Α, κάτι ξέ-χωσα!

ΛΟΥΚΙΑ, (έντρομη). — Θέει μου! Μή... Γνώστε πισω...

ΑΝΔΡΕΑΣ, (πετά τήν είκόνα πον κρατούσε, στό ποτάμι). --- Μή φοβάστε. 'Ερχεσαι στό ποτάμι καὶ τήν τελευταία άναμνησης τής

ΛΟΥΚΙΑ, (πηγαίνοντας κι' αντή πρός τό ποτάμι). — Α, σταθήτε... Κάτι, ξέχωσα κι' έγω. (Ρίχνει τά γράμματα τού 'Αλεξέστον στό νερό). Μή φοβάστε... 'Ερχεσαι στό ποτάμι τήν φειτιά, τήν ινσωπούσα, τόδι θάλος. (Πηγαίνοντας κοντά του). Και τώρα πάμε πρός τήν άλλησια, την... ζωή, τήν άγάπη... (Φεύγουν άγκαλισμού τοι).

ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΠΡΟΣ ΜΕΘΥΣΟΝ

Από ένα παλαιότατο άνεκδοτο στιγμογράμμα — τού 17ου αιώνος Ιωας — ανανύνομο ποποΐ, το οποίο φυλάσσεται είς ιδιοτικήν βιβλιοθήκην, έπιγραφεται «Πρός μεθύσουν», καὶ είναι κακιαμένο σε δεκαπενταύλαδον δημοικάτηλητους στίχους, παραθέτουμε σημερά χάριν τῶν αιγαγωνών μας μερικά άποσπασματα, χαρτωμένα καὶ δροσεράτατα:

Θεέ μου, δόξ μοι δάκρυνα, ποτάμια νά χύνω τόν μεθυσιόν μεν ἄνθρωπον νά λατώνω, νά θρηνήσω.

"Άκουσε, μάρπι ἄνθρωπε, τή γίνεσαι διαν πάνεις καὶ τί σου κάνει τό χρονί καὶ σαν δέν τό άφενεις: Δαιμονιμένως γίνεσαι καὶ δέσμον δέν θέλεις, διό σε δένει τό χρονί καὶ σαν πολλοί τό πολλοί τό θέλειν, ήλλα καὶ τά φειματά, οι λατροί τό λέγονται.

"Όλα καλά είς τήν άρχην, ούτα μέ εντάξιαν καὶ τό χρονί τά έκερε διάλει εις συχασίαν.

Πρότον έστι είς τήν άρχην τώπινες μετρομένον καὶ ίστερο τό φονιγαίες σαν βώδη δημιαρέμον.

"Ερούφησες, έρούφησες, έγινες σάν γουφοντινοί καὶ δέν θέλεις πλινει, ήλλει, τής Κρήτης τό σαπονόν.

Καὶ δηλοί περιφερούν, οι γεροί καὶ οι νεοί, ήδε μαθητή γινάται σου γάδεται καὶ σε κλάει. Σὲ πλινει γινάται σου, σὲ κλάει καὶ τά παδιά σου, γιατ' έχασες τό είνα σου, έχασες τά παδιά σου, έχασες τά πλινει σου πρότωνες.

"Πόθεν νά κανό πάν τήν άρχην, ποθεν νά είναι πρώτα;

"Ίστος καλά άρχιντοναίται από αιτού τά πάντα, Αιτού βίσσονται καὶ ήρθον πάν πολλοί, στοι καὶ τά έκαμες έδην μέ τό συγνό μελάθη.

"Τά κρητένται τά πάντα τήν άρχην πάν πολλοί, στοι καὶ τά έκαμες παραλιανταί καὶ στο σε πεντάνον.

"Όταν τά νερού σου λιθονίνη, χάνεις τήν δινάμιν σου, ήλοινθεται καὶ γίνεται τρεμούλια στό σορόν σου.

"Έγνωσίσες τώπια, μπερεῖ, τής μέθης τήν κατάραν, μέ τό χρονί πάντητος τού Κάιν τήν τρομάρων....

"Η δύνη γίνεται γλώμη καὶ καταπατηματινάζει, διάν τήν τέλειαν γίνεσαι. Πίνε και μή σε νομάζει, Φουτσώνει, άνεβατησαι καὶ ίστερον κοκκινίζει, ώστα τό φρονόν γίνεται καὶ ίστερο κατοινίζει.

Ο λαρυγγας φλωρίζεται, ή γλώσσα πολλάνει καὶ παπούκια δέν ημιτοφει λόγια νά λαζήση.

Κάπιτεται ή άναυτονη, φυσούνται ή κοιλά, άνασσωμάτων δέν ημιτοφει τήν έχης με ευκολία.

Τά χρόνι σου τέμονιν, τά πόδια σου σαν γυνατοφίδια, διάν τόν παδιάν δέδην κι' έκει πατούν.

Στεγνώνει τώπια, περερεῖ, τής μέθης τήν κατάραν, μέ τό χρονί πάντητος τού Κάιν τήν τρομάρων....

"Η δύνη γίνεται γλώμη καὶ καταπατηματινάζει, διάν τήν τέλειαν γίνεσαι. Πίνε και μή σε νομάζει, Φουτσώνει, άνεβατησαι καὶ ίστερον κοκκινίζει, ώστα τό φρονόν γίνεται καὶ ίστερο κατοινίζει.

Εις τό βασιτάνια καὶ μαλλιά, βυστήρια καὶ λάδι καὶ στά σιαφοκριθαρα ποντίκια δέν σκοντάβει.

Φουτσώνει ή ψωχή φουτσώνει τό κορμό σου, φουτσώνει καὶ τό σπιτί σου, φουτσώνει τό πονγγή σου, σαν γυναίκαν, γυναίκην, γυνών ήδην, γυνά καὶ τά παιδιά, ξυπόλιτα, ξεσούριατα καὶ τετραγήλιμανένα καὶ δην φορούν καὶ τίτοτε ποικιλομεταλλικά.

"Άπλοιν, πίποτε, μήτε σπιροί άλατι, άλον δέν είριστεταις μεν δέν ζούσι.

Καὶ πάλιν δύνονται λόγια νά διανυσίαν, γυναίκη γυνή, γυνών ήδην, γυνά καὶ τά παιδιά, ξυπόλιτα, ξεσούριατα καὶ τετραγήλιμανένα καὶ δην φορούν καὶ τίτοτε ποικιλομεταλλικά.

"Άπλοιν δέν είριστεταις μεν δέν ζούσι, άλλα καὶ πρέπεις καὶ κινέσιει σάν χοίρος στό κονιμάτι.

Δοιπόν καὶ ποτές άνθρωπον έσει νά νέα σ' ένομαστι...

ΤΑ ΜΙΚΡΟΤΕΡΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Το μικρότερο τετράπτυχο τού κόσμου είνε διηγημάτικο τής Σιδηρίας. Το μικρότερο φυτό είνε τό λεγόμενο άρωτικό βατόμαιρο, τό διοίο χροάει με τή φιές και τούς κλίνοντας του μέσα σ' ένα μικρούλικα τών πονημάτων.

